

“ တက္ကသိုလ်တက္ကသိုလ် ”

ဇော်ဝင်း

စိန်ပန်းတော့ပွင့်တိုင်း ငယ်ချစ်ကိုသတ်ရသည်။ သတ်ရသည် ဆိုသဖြင့် မတားနိုင် မတိတ်နိုင်တမိုင်မိုင် သတ်ရတာမျိုးကြီးတော့ ဟုတ်ချေ။

မိမိတာဝန်ယူရသော ကုန်မိစ္ဆာစုံ ပဒေသဆိုင်ကြီးက တိုးချဲ့ ကျင့်သောကံခါ ရောင်းကုန်ပစ္စည်းတွေ တိုးမြှင့်ထားသည်က တွက် ခိုင်စိုး တာဝန်တွေ ပိုများသည်။

သည်ဆိုင်ရောက်မှ “အချစ်” ဆိုသော လိမ်မာယဉ်ကျေးလျက် အိမ်ခြံစိုက်ကျွတ်ပြည့်ဝလှည့် ချစ်သူတစ်ဦးကိုလည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

ကော့ဒီးသားတော့နားက ကျစ်မောင်တို့ ခုခိုးတို့ ပြောသလို လက်မသွက်ခဲ့သဖြင့် ပထမပွဲဦးတွက် လက်တံမင်းပွဲ၌ ခိုင်စိုး အလဲထိုးခံခဲ့ရသည်။

မိအယ်နီ စိန်ခေါ်ကျင်းပသော အချစ်ကြီးပိုင်းအတွင်း ဝေပ ကျင့်စွမ်းချည် ချိန်ညှပ်ပဲ တာဖ်ရောက်ယဉ်ပြိုင် ယိုးသတ်ခဲ့ရသူ ခိုင်စိုး မရွံ့မလှကြီး အမှန်းဆုကို ရခဲ့သည်။

ကယ်နီ “ရှင်း”ဆုကြီးကို ယူငွားသူက “ထွန်းထွန်း”

ခါက ဟိုပြိုင်ခဲ့သော နှစ်နှစ်လောက်က ပုံပြင်တွေ။ ယခု . . . ခိုင်စိုးက ချစ်ဆိုသော ကောင်မလေးကို စောစောမီးမီး အာကြီး

တည့်လိုက်ပြီး အပိုင်ချည်ထားပြီးခဲ့ပြီ။ သစ္စာမစောင့်ကဲ ချစ်က
သွေခွာသွားပုံ . . . ချစ်သူကိုမေးထားသော ချစ်ဝရံအဆုံး။

အချစ်ကလည်း နုနုငယ်ငယ် အရွယ်ရှိငယ်လေးမို့ ခိုင်စိုးကို
စောစီးစွာ ပုံအပ်ပြီး ခိုင်စိုးကို သူက ချစ်ထားနိုင်ပြီဟု အပီယံ
ထားခဲ့သည်။

“မောင် ဆိုင်အပြင်မှာ ကိုနေအိမ်တို့ ချောက်နေဟယ်”

“ခေါ်လိုက်လေ ချစ် ဝင်ခဲ့ပါလို့”

ခိုင်စိုးက သူ့စားပွဲမှာ မထင်မြောက်လှည့်နေသည့် သည်လ လက်
ကုန်စာရင်းရှင်းတမ်း ယနေ့ညနေ ၅ နာရီအပြီး ဆွဲပေးရန် တာ
ဝန်ကမ္ဘာမနေ့သည်။

နေ့စဉ်ဝင်လာသည်။ ယုံစိတ်အတိုင်း ဖျင်းဘောင်းဘီ တီရှပ်
ဝေါင်ကင်းရှားနှင့် ဆံပင်က ဆာမူရှင်းကေ။

“ခိုင်စိုး ဆွေ ချော”

“ဆွေချော မျိုးချော ဘယ်ဆွေမျိုးမှ မသိဘူး”

“ဟာ အရေးကြီးလို့လွှာ ပြောစမ်းပါ”

“ဆွေရယ် သိရယ် အဲဒီအချိန်ရယ် ဒီကနေ ကုန်သွယ်နေက ခွဲ
ပမ်းပစ္စည်းတွေ သွားထုတ်ကြရမယ်။ ပြန်လာကြတော့မှာပါ . . .
ဘာကိုစွဲလဲ”

“ထော်ထော် အရေးကြီးတယ် ခိုင်စိုး”

“အင်း ပြောစမ်း”

“ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“မင်း . . . မေ ကုလား . . .”

သူတို့နှစ်ဦးသာမက နားစွန်နားဖျားကြားလိုက်မိသော
ချစ်ကပါ ချောပြီးနောက်ပါသည်။

“မီးခြစ် နှင်ကဘာရယ်တာလဲ”

“အဲဒါပဲ လူကိုပီးခြစ် ငါ့ခြစ်နဲ့ မခေါ်ပါနဲ့ဆိုကာ ပြောလိုက်
မရဘူး ဖောင်ခန့်”

“ဟုတ်တယ် ချစ်ချစ်ရဲ့ ဒီကောင်က အခုတလော မီးကို အ
တော်အာတွေ့နေတာနော် သတိထား”

နေမျိုးကကြားမှ ခလောင်ကဆန်ပေးပြန်သည်။

“ဘယ်က မီးလဲ ကိုနေအိမ်ရဲ့”

“ဟာဟာ ဒီဆိုင်မှာ ကုန်သွယ်နေပစ္စည်းတွေ မေးရင် ပစ္စည်း
လာလာကောက်တဲ့ မီးပီးလေ မှောင်ခို မှောင်ခို”

“အော် ဒီလိုလား ဟုတ်လား မောင် ပြောလေ”

“ဟုတ် အဲ ဟုတ်ပါလားကွာ အလကား ဟဲဟဲ”

“ချစ်ကို ခိုပြင်တာနဲ့နော် ခိုမျိုးနောက်တာလဲ မကြိုက်ဖူး
ပြောင်တာလဲ မကြိုက်ဖူး”

ချစ်က ပါးလေးမောင်းကာ တကယ်မျက်နှာညှိ၏။

“အလကား သက်သက်နောက်တာပါ မချစ်ချစ်ရယ် ဒီ ကောင်
က ညအိပ်ရင်တော့ ချစ်ချစ် ချစ်ချစ်နဲ့ ယောင်တာ”

“သွားပါ ကိုနေဦးလဲ အလိုတူ အလိုမိမိ သိလားဟင်း ဟို
တစ်ယောက်ရှိသေးတယ် ကိုကျင်မောင်ကြီး အားလုံးကြံရာပါတွေ
ချည်းပဲ မသိတာမှတ်လို့”

“ကျနော့်ကိုတော့ အဓမ္မတုံပါနဲ့ မချစ်ချစ်ရယ် ဆွေက သိပ်
သဝဏ်ကြောင်တတ်တာ ဟော်ကြာဆိုင်ကိုထောင် မလာနဲ့တော့လို့
ဟိုတစ်ခါလို့ ပြောနေဦးမယ်”

“ပြောမှာပေါ့ လုပ်တာတွေကတော့ မဟုတ်တာ ကျမတို့ကတော့
သူတို့ဖူးနေတယ်ဆိုပြီး ဝိန်းကလေးတွေတန်ခိုး ထူညီလိုက်ကြရတာ
ဆွေရော သိရော ချစ်ရော မလွတ်ဘူး အကုန်သိတာပဲ ဟွန်း
... လူလိပ်တွေ”

“အဲဒီတုန်းက ဘာတွေဖြစ်တုန်မှန်းတောင် မသိဘူး”

“အင်း အိပ်မက်လိုလို ဘာလို့လို့”

စေ့ဖျိုးနှင့်ခိုင်စိုး အတိုင်အဖောက်နှင့် ရောက်ကြ၏။

“မောင်နှော် မောင်နှော် ဟင်း မိန်းကလေးတွေကပဲ သူတို့
အရက်မူးနေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဟိုခင်းဖြစ်သလိုလို့နဲ့”

ဖိတုန်းက အချစ်ခင် အဖျိုးခင် ပန်းဦးကို ခိုင်စိုးက ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင် ဆွေးနွေးကဲသလို နေဦးနှင့် မိဆွေကတစ်တွဲ ကျနော်နှင့်
သိကတစ်တွဲ ဦးမိုးထဲ ကသူက အိပ်ခန်းထဲ ကဲသူကနှင့် အိပ်ရှင်
မပျော်တို့ သားအမိတွေ ပြန်လာမှ ခိုင်စိုးတို့ သုံးယောက်ခလုံးခင်
အိပ်လာအလင်းသိမှာ အရက်မူးကာ အိပ်မောကျနေကြသယောင်

အသေကောင်တွေ။

ချစ် သိနှင့် ဆွေတို့က အိပ်ရှေ့ခန်း ဧည့်ခန်းတွင် အိမ်ရှေ့ရပ်
ထိုင်နေကြရလည်။

“ချစ် ဆွေ ထမိက အတွတ်ကြီး လှည့်ဝတ်လိုက်ဦး”

“ဟယ် . . . သိဘရာဇီယာကြီးဝေးပြတ်နေပါသား”

“ဟောဟော ချစ်က တစ်ဖောက်ထိုးကြီးတဲ့ လုပ်ကြံလုပ်ကြံ
မြန်မြန်ပြင်ကြ”

ဖိတုန်းက သုံးယောက်ခလုံး ခရယ်နိုင် မပြုံးနိုင် ပြင်ဆင်
ရာရှိသည်များကို ဖုတ်ပူဖီးတိုက် လုပ်ရ၏။

“လမ်းလျှောက်လို့တောင် မကောင်းတော့ဘူး တကယ်ပဲ”

သိက ထုတ်နားလေး ခွံခွံထွေထွေနှင့် တီးတီးပြော၏။

“ဆွေက တစ်ခုပဲ ခိုးခိန်တာကွ ဖိရက်က ဆွေထမိလာနေတဲ့
ရက်ဆိုတော့ပေ ချစ်ကရက်ကိုယ်ဝန် မြစ်သွားတတ်တယ် ကြား
ဖူးလို့”

“လို့လို့မယ်မယ် ဖိတုန်းလုံး ဆေးတွေဝယ်လာတတ်တာ
မမှားဘူးတင်တယ်”

“ဟယ် ချစ်တို့ကရော မြစ်လို့လား”

“အံ့မယ် သူပဲ အခန်းကို သော့ပိတ်သွားပြီးတော့ ချစ်က
တယ်ထွက်ပြေးလို့မျှသာလဲလို့ မိဆွေခန့်”

“အင်း ပေါက်ဖော့ ပေါက်ကျန်တာပဲ သိဟော့ဟော့မယ်ဘူး”

သိရေ ဟိုဒင်း ဟိုဟာတွေ ပေါက်ခွဲက ကွဲကုန်တာ”

“ဟယ် ဒီဆွေ မရှက်မကြောက် ပါနော်က”

“အော် တို့က အချင်းချင်းမို့ ပြောတာပါဟဲ့ ချစ်ကလဲ”

ခိုင်စိုးတို့ သုံးယောက်ကလဲ တကယ်တော့ အရက်ကို သောက်ဖူး သောက်ကာ အဖူးလွန်ခဲ့သည်။ အမှန်ဖြစ်၏။ မိမိတို့ သိပ်မဆိုး ကျင်မောင်က ခိုင်စိုးတက်စာလျှင် အနည်းငယ် တိန် နိုင်သေး၏။

ခိုင်စိုးကတော့ အဲလိုက် အော့လိုက်နှင့်ဖြစ်ခါ ချစ်တို့သုံး ယောက် သမ်းလည်ခေါင်မှ ခေါ်ယူခဲ့သဖြင့် ဖော်တော့သည်။ သို့သော် နှစ်ယောက်ချင်း အတွဲလိုက် စုစည်းမိကြသောအခါ ဆွေနှင့်နေထိုင်တစ်ဖို့နဲ့ သိနှင့်ကျင်မောင်က ချစ်တို့ခန်းထဲ ချစ်တို့ ခိုင်စိုးက လူမနေသည့် အခန်းလွတ်တစ်ခုထဲတွင် မခွန်းရင်းကလဲ မှီ ကစုန်းပင်ကလဲပြီနှင့် မီးတွေပွင့်ကုန်သည်။ မြစ်ကုန်သည်။ လွှေးထားဆွဲပြီး ၂၀ ဝန်းကျင်များမို့ ခိုင်စိုးဆိုလျှင် လေးဇွဲတက် တိုက်ဆွဲဝစ်လိုက်ရာ ချစ်မရာ ခပ်မော့မော့လေးဖြစ်သွားရှာ သည်အတိ သောင်းကျန်းခဲ့ကြသည်။

ဒီအထဲ သိနှင့် ကျင်မောင်တို့အတွဲကတော့ အပိုတွေ အခုယ် တွေအကုတ်တွေ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ကျင်မောင်လက်ဖုံ လက်မောင်းတို့လည်း သိကိုက်ထားသော သွားစာလေးများက သုံးလေးချက်ပျောက်ရှာ။

“မင်းက အလိုမတူဘဲနဲ့တော့ မလုပ်သင့်ဘူး ကုန်မောင်”

“ဟယ်ဟုတ်မှတာလဲ ခိုင်စိုးရာ သူ့ဟာက ကောင်းလာလေ တုတ်လေခြစ်လေ ကိုက်ဖဲလေကွ နှိုးလှယ်ဘူး”

“ဟေ တစ်မျိုးကြီးပါလားဟ”

“တစ်ချို့ပြီးသွားတိုင်း ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ သိလား ကိုကို”

“အင်း ဆိုခမ်းပါဦး ဘယ်လိုလုပ်သတုံး”

“ထွက်တော့မယ် ထွက်တော့မယ်ကိုရာ အားလားလား ဆို ပြီး ခောင်တွေကို ကိုက်ပြီတာကွာ”

“ဟိုက် စောက်ကိန်းနည်း ဆွေမကြီးကတော့ မီးဖိုထဲ လှန်း ထားတဲ့စောင်တွေ ဘယ်နှယ်ကြက်ကိုက်ကုန်ပါလိမ့်မလဲလို့ ကွေး ရုတ်နေတာမောင်ဆွေ - -”

“အေးကွာ နောက်မှ သွားကတော့ရမယ် ရယ်စရာမိတ်ညစ် စရာတွေ ပြုန်းတည်းနေသော လူ့ဘဝသက်တမ်းတလျှောက် လူတိုင်း ခံစားရသလိုပင် ပုစုစဉ်များဖြစ်သော သူတို့သည်လည်း ဤနယ်ခံစားကြရ၏။

“ဆွေ တို့ ပခုက္ကူကို ပြောင်းကြရမယ်တဲ့”

“ဟာ နေမျိုးတော့ ပြုသနာပဲ”

ဆွေနှင့်နေထိုင်တစ်ယောက် ယခင်ကလို ဆွေမကြီးအိမ် မှာ မတွေ့ခဲ့ကြတော့ပဲ ခိုင်စိုးတို့ အကူအညီတောင်းကာ ခိုင်စိုး အခန်းမှာ တွေ့ကြ၏။ ခိုင်စိုးက သူ့အိမ်မကြီးနှင့် မိဘနှစ်ပါးကို

ဘုရားသို့ လိုက်ပို့ပေးပြီး ပြန်လာသည်။

“ဆွေတို့ ကယ်လိုလုပ်ရမယ့်တင် ကိုမိုး”

“မိုးပြေးကြလေ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆွေ ကိုမိုးလဲ ဒီလိုပဲ”

ဆွေက လေးကန်စွာ ခေါင်းယမ်းသည် ပြီးတော့ ပြန်မဲ့မဲ့လေး ဝိုင်သံတစ်ဝက်နှင့်ပြောရှာသည်။

“ကိုမိုး ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ အများကြီးလိုသေးတာ ဆွေ ကိုယ် သက်ကိုချည်းကြည့်သလို ပြန်မှာပေါ့”

“ဆွေ ကိုမိုးနဲ့ကော ခွဲရဲသလား ဝေးရဲသလား”

“ဆွေကို လေသံမာမာနဲ့ မပြောနဲ့ မိုးရယ်ဆွေလေ မိုးမှန် မှာကို သိပ်ကြောက်တာ”

ဆွေက ခိုင်စိုးကိုပင် သတိမထားနိုင်ရှာတော့ပဲ နေမျိုးရင်ခွင် ယဲ ခေါင်းလေးပုက်ခါ ဝိုက်လေသည်။

“ကဲ ဒုတိယပိုင်းအနေနဲ့ ဆက်ပြီးဆွေးနွေးကြပေါ့ ငါ့ညနေစာ စီစဉ်ပေးတာမယ် ဟုပြောကာ ခိုင်စိုးမီးဖိုချောင်တာကို ထွက်ခွာ ပေးခဲ့သည်။

စိတ်ထဲမှာ တကယ်ကောင်း။ စုစုစည်းစည်း သူငယ်ချင်း ဆွေ လူစုခွဲရတော့မယ့်အဖြစ်ကို ခိုင်စိုး နာကျင်စွာ ရင်ဆိုင်ရ သည်။

“မိုး ကျေနပ်အောင် ချစ်လိုက်မယ်ပေါ့ မိုးရယ် ကြိပ်မနိုင်

ခဲစရ ဆွေအသံလေးက ခိုင်စိုးကို စိတ်တွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြစ်စေသည်။ နေမျိုးနှင့်ဆွေ မကြာခဏ လေးပေါက်ထွက်ကြ၏။ ခိုင်စိုးက ဧည့်ခန်းတွင် ကက်ဆက်တစ်လုံးနှင့် သတင်းစာလွန် လိုက် မဂ္ဂဇင်းလွန်လိုက် ဆောက်တည်ရာမရချင်။

ညနေ အဘော်လေး နေစောင်းမှ ညနေစာစားပြီး ထူးထူး တွေ့တွေ့တော့မဟုတ်တဲ့ပွဲကြော် ပဲဟင်းနှင့် ငပိစည် တို့မရပဲ ပြစ်သည်။

“ငါ့လုပ်တတ်သလို လုပ်တာတာတွေ စားကြ”

“ဟုတ်တယ်ကွာ ချစ်ပါ ချိန်းလိုက်ချင်ကောင်းမှာ နေမျိုးက သတိတရနှင့်ပြောလိုက်၏။

“ချစ် လာမှာ ယေ့ဏ်အူ ထင်တယ်”

ဆွေက ခိုင်စိုးကို အားနာဟန်တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပါးစပ်က လေးပိတ်ပစ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မဆွေ သူ့အမေနေမကောင်းလို့လား”

“ကုန်အင်း နိုင်ပဲခြွေးက ပြန်လာတဲ့ သူ့ကားခင်ဆိုတာလေး တိုတစ်နေ့က ဆိုင်သာဟယ်မို့လား ကော်ရိုလာတစ်ဖီးပါလာတဲ့ သူပေါ့ .. အဲဒီနေ့ပဲခူးကို ဘုရားဖူးသွားကြမလို့တဲ့” ချစ်ဘာလို့ ခိုင်စိုးကို ဒီအကြောင်းမပြောပါလိမ့် .. အေးလေ မလိုပါဘူး ထင်လို့နေမှာပေါ့ ကျပ်စောင်နဲ့ သီကတော့ ကိစ္ဆာန်ရုံ ရုပ်ရွှင်ရုံ အကွသွားကြမယ်ဆိုလား။

ဟိုးအရင်ကဆို ဒီခြောက်ယောက်ဟာ တစ်တွဲတွဲ ဆွေက ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ လိမ်းဆည်းပြီးမှ ကဲ ဆွေထိုပြန်မယ် ကိုမိုးဆွေမောင်တော်ကိုလည်း ကိုစိုးကိုအပ်ထားခဲ့ပါရစေနော်”

“စိတ်ချပါမဆွေ ကျနော်တို့က အထကကျောင်းမှာကတည်းက ခင်မင်လာသူတွေပါ အခု နေအိမ်ခင်းတို့ ဘယ်လို အစီအစဉ် ဆွဲကြလဲ”

“ဆွေက ပခုက္ကူမှာ မူလတန်းဆွဲခန့်ဆရာမလေးအနေနဲ့ အလုပ်ရှုမ္မာကွာ စာမေးပွဲလဲ ဆက်ပြေမယ် ကြောခက ခုန့်ကုန်ဆင်းလာပြီး အဆောင်မှာ လာတွေ့မယ်လေ ငါကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်ကြမယ် ခါပဲ”

“နှစ်တွေ အများကြီးနော် မဆွေ ဒီကြားထဲမှာ လူ့သဂက အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနိုင်တာ”

“အဟင်း ဆွေတော့ သူ့ကို ပုံအပ်ပြီးပြီပဲ ကိုမိုးမယ် သူ့ဆွေကို မချစ်ခံတာလို့ အသစ်ရှာလဲ ဆွေကုသိုလ်ပေါ့”

“ဆွေနော် ကိုမျိုးမှာ နှမရှိတယ်ထိလား ဘယ်ကော့မှ ပန်းကောင်းအညွန့်ခိုး မလုပ်ဘူးမှတ်ထား”

“အမလေး မိဆွေက ရင်းထားရတဲ့သူပါနော့ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မှ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေမယ့်သူက”

“ကိုယ့်ဖက်က လုံးဝ အာမခံတယ် ဂရုနဲ့စီကစီယူသွားဦး”

“ဒီကလဲ လုံးပေမှတ်ကျောပတ် အဖောင်ခံပြီးသားပါနော့”

“ဆွေကတ ကာခင်လဲမရှိဘူး ဝမ်းကွဲလဲ .. ဘဲ”

ဆွေကတကလေးကလေးကလေးကို တစ်ဝတ်နှင့်ရပ်ငြိမ်း။ သူတို့ပြန်သွားသွားခြင်း ခိုငှားအိမ်ကို သော့ပိတ်ကာ သွယ်ပြင်ဘီးလေးနှင့် ခုန့်တို့အိမ်ဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ ခုန့်တို့အိမ်လေးက ခန့်ဗို၊ ခန့်ကော ခပ်သေးသေး ချစ်မောင်လေး ခေတမင်းနေသည်နှင့် ဆုံသည်။

“ဟေ့ ငထွန်း မင်း မေ ချိုထားကွ”

“ဟာ ဒီနေ့တနင်္ဂနွေဆိုတော့ အခုလိုပဲ အစ်ကိုနဲ့လျှောက်လည်ဖော်ထယ်မှတ်ထား မနက်ကတည်းက သွားတာ”

“ဟဲ့ ငထွန်း နောက်ထစ်ထမ်းကို အိမ်နောက်ဖေစဉ်တိုက်ထဲပြည့်လိုက် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ ခေတ် ဒီမှာ အစ်ကို ခိုင်မိုးခေတ်နေတယ် အဖေ ..”

“ဘောင် မောင်ခိုင်စိုးလား မင်းညီမလေ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ နှိပ်ငံခြားက ပြန်လာလို့ ကားပါလာလို့ ရွှေညောင်မင်လဲ အပ်ရင်း ဝဲနုတို့ ဘုရားဖူးလိုက်သွားလေချဲ့ ဝင်ဦးလေ”

“ပြန်ဦးမယ် ကြီးကြီးရ လမ်းကြိုလှိုင်လာတာ အိမ်မှာ ဘယ်သူ့မှ မရှိဘူး ငထွန်းလစ်မယ်ကေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

နှစ်ယောက်ထဲလေးဆိုလော့ မေခွန်းကို ရင်ထဲထွင် အပြောပိတ်

ပေါင်းများစွာ မေးရင်းလမ်းထဲမှ စက်ဘီးနှင့်ထွက်လာစဉ် တို့ထံ
တာ ကိုမြို့လာကားလေးက လမ်းထဲ ဆိုးပင်လိုက်သည်။ စက်ဘီး
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။ လမ်းဘေးမာတ်တိုင်နှင့်
ကားကြား တစ်တောင်ခန့်သာကွာသည်။

"ဟိတ် အိမ်ကို လာတာလား"

ရွှင်ဖြူတက်ကြွသော မျက်နှာလေးနှင့် ချစ်က ကားထဲမှ
ခေါင်းလေးထွက်ခါ အပြုံးလေးနှင့် မေးသည်။ ကားထဲတွင် ချစ်
နှင့်အသက်အစိတ်ခန့် လူရွယ်တစ်ယောက် ကားထဲမှ အနောက်
တိုင်းတေးသံ ကလွင့်ခင်ထွက်လာ၏။ မီးကရက်နဲ့နှင့် ခပယ်ပန်း
အနှစ်လေးတွေရနံ့က ခောထွေး ဖျံလွင့်လာကာ ခိုင်စိုးနာဝကို
စူးစွစွာ ထိုးဝင်သည်။

မီးကရက်ခဲထားသော အရွှင်ဖြူကြမ်းကြမ်းနှင့် သူ့အိမ်ကိုဝမ်းကွဲ
က ခိုင်စိုးကို မျက်လုံးမေးဟာ ကြည့်သည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မချစ်ချစ်"

စက်ဘီးက လွတ်တနေသော ကြားထဲမှ ရွှေခနဲ အလှူခံတို့
မျှားတစ်စင်းပမာ ဖျောက်သွားသည်။

"ဘယ်သူလဲ ချစ်ချစ်"

"ချစ်ကမျိုးသားလေ ချစ်နဲ့ ကစ်ဆိုင်လဲရယ်"

"အော် ငါ့ညီမက ရည်းစားတောင် ရှိနေမှကိုး"

"အစ်ကိုကလဲ .. ဟု ချစ်က ရှက်ပြုံးလေးနှင့် ငဲ့သွား၏။

ခိုင်ငံခြားပြန်တော် မျက်နှာက အနည်းငယ် အိမ်မှန်သွား၏။
ထစ်နေတုန်း စားသောက်လည်ပတ်ခဲ့သမျှ သံထဲရေထွန်းပဲဟု သိ
တိုက်သလို မျက်နှာက ညိုပွတ်သွားသည်။

"ပြောလေ ထာလို့ လူကိုစကားမပြောတာလဲ" ချစ်က တစ်
နေ့တုန်း ကောင်းမပြောပဲ ဗွဲတောတောလုပ်နေသော ခိုင်စိုးကို ညနေ
ဆိုင်ပိတ်ခါနီး မမအောင်နိုင်တဲ့ မေးမိ၏။

"ပြောစရာမှ မရှိတာ"

"အား .. အာ မောင်နော် .. မောင် ဘာစိတ်ကောက်နေတယ်
ဆိုတာ ချစ်သိတယ်။ အဲဒီနေ့ကကမှ အမေက အတင်းလိုက်သွား
ဆိုလို့ လိုက်သွားတာ သိလား ခိုင်စိုးနတ်ခမ်းကို ကွဲစို့ပြီး တစ်ဖက်
မောင်းပြုံး၏။

"ဘာပြုံးတာလဲမောင် .. မောင်သရော်ပြုံးက ချစ်တို့ မောင်
နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာလို ထိပါးတယ်နော်"

"အားဟား ပြုံးတောင်မပြုံးရဲတော့ပါလား အန်တီစုရေ"

"ဟေ .. အာလဲဟဲ့ ကိုစိုး"

"အားပြည်လွတ်လပ်နေရတာ အနှစ်လေးဆယ်ကျော်ပြီဆို
ကိုယ့်ဖာသာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မပြုံးရပါလားဗျာ"

အော်ကြီးတစ်ကျယ် သရော်လိုက်သော မောင်ကားကြောင့်
ချစ်ချစ် ရှက်ဒေါသဖြစ်သည်။ မောင်ကို စူးစူးဝါးဝါးလေး ကြည့်
နေစဉ် ..

“ဗွန်” ခနဲ သက်သဒ္ဓိအားကောင်းသော သံခုံယွန်းသံလေးတစ်
ဆိုင်ရွှေမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သည်တစ်လှည့် ချစ်က နှုတ်ခေါ်
လေးကျေးဇူး ပြုံးလိုက်သည်။

“သီရေ ကိုယ့်အစ်ကို ကားလာကြီးနေပြီဟေ့ သွားဖို့”

“ကော့အေး သီမလိုက်တော့ဘူး ချစ်နယ် ဟိုတစ်ယောက် လာ
ပြန်မယ်ဆိုလို့”

အန်တီစုက မိုးလေဝသ သိပ်ကောင်းပုံမရသည်ကို လူကြီး
ပီပီ အကဲခတ်မိတန်တူသည်။ နိုင်စိုးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး
မသိသော ခေါင်းငြိမ်းပြလိုက်သည်။

တမင်အပြေးကလေး ခပ်ကျော့ကျော့ ခပ်မော့မော့ကလေး
ပြေးထွက်လိုက်သော ချစ်ခြေလှမ်းကလေးများက ထိုစဉ်က
မောင်နဲ့ အဝေးကြီးဝေးပြီဆိုသည်ကို တကယ်မသိလိုက်တာပဲ။ ငှက်
ကနဲကားတလေးမောင်းထွက်သွား၏။ မိုင်စိုးက ခေ့လက်ခံ
စာရင်း စာရွက်ကို ငြင်းခနဲ ဆွဲဆုပ်လုံးချေပြီး ပစ်ပေါက်ပစ်
လိုက်လေသည်။

အိုးရွဲတော့လဲ စကောင်းကရွယ်သည်ပဲပေါ့လေ။

“အစ်ကို သီအတွက် သပ်သပ်ချန်ထားပေးရမှာ”

“စိတ်ချပါ သီရယ် ဟင်းဟင်း အစ်ကိုက ဆိုင်တာဝန်ခံပါ
မှောင်ခိုထုတ်တဲ့သူမှမထုတ်ပဲ တရားဝင် ကုန်ဝယ်လက်မှတ်နဲ့ ဥစ္စာ
မီးလိုချင်တာ အကုန်ချာယ်”

“အယ် .. တကယ်လားဟင်”

မီးမီးတ မှောင်ခိုပစ္စည်း မကောက် ဝယ်ရောင်းလုပ်နေသူလေ။
ဖြစ်ခါ အထက်က ဝစ နှစ်ခန့်တင်သည်။

“အင်း တကယ်ပေါ့တ”

“ဒါဆို မီးမီးကို တစ်ခုလောက် ရောင်းပါနော်”

“ဘာတုံး ဘာရောင်းဈာတုန်းဟ”

“ပိုင်စိုးဆိုတဲ့ အရွယ်ကလေး တစ်ရွပ်လောက် ဒီ ဒီ”

“အယ် ငါက ဘာယဲလို့ အဲဒါက ရောင်းကုန်မဟုတ်ဘူးဟ
သိလား .. မီးမီး”

“ဟလား .. ပိုင်ရွပ်ရွိလား အစ်ကို”

“ပိုင်ရွပ် လစ်သွားလို့ အပျက်အစီးစာရင်းထဲရောက်နေတဲ့
အခွိုက်ဘဝပြုနေပြီဗျ”

“ဟယ် .. အကိုကလဲ”

မီးမီးအသံက ဝဋ္ဋကာသံတွေ အပြည့်အသိပ်နဲ့ပို့ ချစ်နား
ကြားပြင်းကပ်လာသည်။

“သီရေ ဒီမှာ ကိုယ့်အစ်ကိုဝယ်ပေးထားတာမသ ခက်ာပူက
မို့လိုက်တာတဲ့ နှစ်ထောင်ကျော့တယ် ဆရာ”

ချစ်က စလင်းသတ်လေးကို မြောက်ပြုရင်း ခပ်တုယ်တုယ်
လေးပြောသည်။ မောင်နှင့် ခကားမပြောရသည်ဟု ကြာပြီ ..
ခွန်းကြီးခွန်းငယ်လေးပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်ပြောခြင်း။ မောင်ကမိုင်းထွဲ့

တွေ့ထိတ်တိတ်နိုးထားကာ စာရင်းလုပ်နေဟန် မကြားဟန်ဆောင်
နေသည်။

ခိုင်စိုးကြေကွဲဖို့နှစ်စွာ ဝေဟက်များတန်ခိုး ငိုနေမိခြင်းဖြစ်သည်။
ဗျက်ရွယ်များက စားပွဲပေါ်သို့ ပေါက်ကနဲ ပေါက်ကနဲ။

“ဟောဟော အစ်ကိုဘာလို့ ငိုနေတာလဲဟင်”

မီးမီးက ဘယ်အချိန်အခါအချိန်ရောက်လာမှန်း မသိလိုက်
ချေ။ မောင်ငိုနေကယ်ဆိုသော အသံကြောင့် ချစ်ရင်ထဲ အောင်
ကနဲဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် အစ်ကို အစ်ကို ဆွေမို့ထဲက တစ်ယောက်
ယောက်များ တစ်ခုခုဖြစ်သလားဟင်”

မီးမီးက ဂုဏ်ဝဲဆံပင်လေးမျက်နှာပေးမိသည်အထိ ကောင်တာ
အပြင်မှ ခါးကိုတိုင်းရွံ့မေးသည်။ မောင်စိတ်တိုစွာ အော်သည်။
မဟုတ်ဘူးဟေ့ .. ငါ့မိန်းမ သင်ငယ်နေလို့ဟာ သိပလား
သွားစမ်းပါ မီးမီးရယ်”

မီးမီးကလျှာလေး ထုတ်ကာ ပြောင်စပ်စပ်လုပ်ပြီး ကော်က
လေးပုကာ မျက်လုံးလေးကြွရင်း ချစ်တို့ဖက်ကို မေးခေါ်ပြသည်။

ချစ်ရင်ထဲနှင့်သီးခြင်းပြုလွန်းသော မောင်စကားကြောင့်
စကားလုံးတွေထွက်မလာဘဲ ပွက်ပွက်ထအောင် ဆူပေပေါက်ကွဲ
သည်။

“ငါ့မိန်းမ လင်ငယ်နေလို့တဲ့” ချစ်အသံတွေကြော့ပွဲပွဲပျက်မီး

အောင်နှင့် ချစ်တို့လင်မယားအရာစုံပြန်နေကြပြီဆို
ညီညီ အန်တီရော ဆွေပါ သိပြီးသားတွေ မဟုတ်လား။

ချစ် ကောင်တာဘေး ထိုင်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါး
အောက်ထဲ ထားရမ်းရင်လိုက်၏။

“ချစ် သတိထား ဂုဏ်ယံချင်းများ အပြင်မှာ အဖေငယ်သူတွေ
မိတ်ညှစ်လိုက်တာနော် ဟို ကိုခိုင်မိုးကလဲ တစ်မျိုး ..
ဆင်တာပါပဲ ..”

XXXXXX

“အစ်ကို မီးမီးကို တကယ်ချစ်တာပါနော်”
ခိုင်စိုးရင်ခွင်ကို ဆော့ရဲရဲလေးမှီထားရင်း မျက်လုံးလေးလှန်
ကြည့်ကာ မေးရွာသည်။ ခိုင်စိုးရင်ထဲ နင့်ကနဲ ဖြစ်၏။ ရွန်းလဲ
အောက်ပသော မျက်ဝန်းညှိုးလေးများနှင့် မီးမီးအား ခိုင်စိုး ငုံ့
ညှိုးပြီးမှ နှုတ်ခမ်းဖိုဖိုလေးကို နွေးထွေးစွာ ရုပ်ယူလိုက်သည်။

“ချစ်တာပေါ့ မီးရယ် တကယ်ချစ်တာပါ”

“မီးကော့လေ .. အစ်ကိုနဲ့ပဲရရင် ဘာနား ..”

ဆိုင်အစောင့်ကလားလေး တန်ဖီ ဖိစဉ်မေးမှုဖြင့် ခိုင်စိုးတို့
သည်တစ်လေးမှာ တွေ့ဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တန်ဖီက သူ့ဝါသနာ
အတိုင်း ဖြာပေါက်စောင့်ပေးနေသည်။

“မီးမီး အစ်ကိုကို မကြောက်ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း .. ဘာလို့ကြောက်တာလဲ”

"အစ်ကို့ ဒီးကို တစ်ခုခုလုပ်ရင် ဗေက်လား"

"အာမယ် ဒီးက အစ်ကို့ကို သိပ်ချစ်တဲ့ဟာကို"

သိပ်ချစ်တဲ့အစ်ကို လုပ်ချင်ရာ လုပ်ဆိုတဲ့ သဘော ဒီးက ခေါင်းလေးငုံပြီး မပွင့်တပွင့်လေးပြောသည်။ လက်သဲလေးဖြင့် ကြမ်းပြင်မှ အသောင်းခက်များကို ခြစ်နေ၏။

"လက်သဲကို သွားဖုန်းမယ်လေ .. ဒီးရဲ့"

ခိုင်စိုးက မီးဖိုလက်ကလေးကို အသာအယာဆွဲယူရင်း ပြောလိုက်ရာ ဒီးဒီးက သွားတက်လေးပေါ်အောင် ပြုံးရင်း ..

"အစ်ကိုက ဒီးကို သိပ်ဂရုစိုက်တာပဲနော်"

"ချစ်လွန်းလို့ပါ .. မီးလေးရယ်"

ခိုင်စိုး မျက်နှာကြီး ငုံ့လာပြန်သည်။ ဒီးဒီးက သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ချောင်းလေးဖြင့် ကာထားရင်း ..

"နွယ်ခမ်းချည်းပဲရစ်နေတာပဲ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး"

"ဒီပြင်ဟာလုပ်ရင် မီးလေးခိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်လို့"

"သွား .. ဘာမိပြင်ဟာလဲ .. ဟင်နော်"

ဒီးဒီးက မျက်လုံးလေးငိုင်းကာ ကြည့်ရင်း မျက်နှာလေး တည်တည်လေးဖြင့်ပြောသည်။ ခိုင်စိုးရယ်သည်။ ။ ဒီးဒီးက ဘာထင်လို့လဲ " အို .. ဘယ်သိပါ့မလဲ"

"အစ်ကို့ သိအောင်ပြောနေမလားဟင်"

"ဟော့ဟော့ဟော့ မပြန်နဲ့"

ပြန်လေးလေ မီးမြင့်ဖူးအောင်"

"ကြည့်ပါလား အရမ်းညှစ်ပတ်တာပဲ"

ဒီးဒီးက ခိုင်စိုးမျက်နှာနှင့် ရင်ဘတ်ကြီးကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည့်သဘော။

"ဒီးလေးကို အစ်ကို့ပြောပြဖယ် သေသေချာချာနားထောင်"

"အင်း ပြော .."

"ဒီးနဲ့အစ်ကိုနဲ့ မဝီလာဆောင်ပြီးရင်"

"အင်း .. ဘာပြန်လဲ ခဝီလာဆောင်ရင်"

"ဒီးက ခလေးတွေ အများကြီးမေ့ရမှာ"

"အာ .. ဘာမှန်းလဲမသိဘူးသွား ဖဲဝါမပြောနဲ့"

"ဟင် .. ဝါပြင် ဒီးက ခလေးမေ့မေ့ထေ့ထေ့လား"

ဒီးက ခေါင်းလေးငုံ့ကာ မျက်လုံးလေးသာပြုံးနေသည်။

"ပြောလေ .. မေ့မေ့တော့သွားလား .. ကဲ"

"မေ့မှာပေါ့ .."

ခိုင်စိုးကို မကြည့်ပဲ သံပြတ်လေးခွဲပြောလိုက်တာ။ ပြီးတော့ မျက်မျက်နှာချဲ့ချဲ့လေးဖြင့် ဖျပ်တခုံ မော့ကာ မျက်လုံးပြန်ငုံ့သွားပြီး ပါးစပ်လေးပိတ်ခါမှယ်နေသည်။

"ကလေးမေ့တာမော့ ဘာကိုလုပ်လို့ မေ့တယ်ဆိုတာ သိတယ်မို့လား .. ဒီး"

ခိုင်စိုးက သစ်နားစာတစ်ခုကို ပို့ချနေသော လေယံနှင့် ပြော

ကာ နားဝ၍ ခပ်တိုးတိုးမြင်မြင်တည်တည်တန့်တန့်လေး
သည်။ မီးမီးခေါင်းကို ဝံ့ဖြင့်ထားရင်း မရဲတာရဲလေး ခေါင်း
ပြောသည်။

“အဲဒီအချိန်ကျတော့ မီးရှက်နေလို့မြစ်မလား မီးခွဲအား
လုပ်ကြရတာမှာ ဟုတ်တယ်ဗို့လား”

“အစ်ကိုကလဲ ဒီမြင်အကြောင်းတွေပြောကာ ဝါကြီးအတို

“အဲဒါကို သဘောမပေါက်ရင် အချစ်ရော ကိမ်းထောင်ခေ
ရာ ဘယ်တော့မှ မခိုင်မြဲဘူးမီး ဒါကြောင့်ပြောနေရတာ . . .
ပဟာ အပေါ်ပိုင်းကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ထိထွေထားကြရင် အလို
နောက်တော့ အဆင်ပြေယူတယ်တာ အခုတော့ မီးတို့ မိန်းက
လေးတွေ ရှက်တာနဲ့ ကြောက်တာနဲ့ မူလကျီညွှန်နီလုပ်နေ
တာ ယောက်ျားလေးကစိတ်ဖျက်ပြီး နောက်တစ်ယောက်ရှားပြီ
သဘောပေါက်တဲ့ အော်တာ ကိုင်ခွင့် နှိုက်ခွင့်ပေးလိုက်တော့ အဲဒီ
ခွဲသွားရော . . .”

“အစ်ကိုတို့ ယောက်ျားလေးတွေက ဘာလို့ ဟိုကိုင်ခွင့်
လုပ်ချင်ကြတာလဲ”

မီးမီးက ခပ်တည်တည် တမင်ကြီးစားထားရသော မျက်နှာ
လေးဖြင့် အချစ်နဲ့ မေးလိုက်သည်။ မျက်နှာလေးကမူမရဲနေ
ခိုင်းတိုင်းက သက်ပြင်းကို တင်းတန့်ချလိုက်သည်။

“လာ . . . ဒီသက်လှည့် . . . ရှက်မနေနဲ့”

“နီ . . . တင့်အင်း”

“ဟိုင်း . . . အမိ မိဆီလဲ မြန်ကြစို့ ဟုတ်လား”

ခိုင်မိုးက စိတ်ဖျက်သည့်အမူအယာနှင့် မီးမီးခန္ဓာကိုယ်လေး
ထဲ သူဆင်ခွင်ထဲမှ ခွာထုတ်ပေးရင်း ပြောကာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး
မူလကတည်း။ ခိုင်မိုးပေါက်ကြားမှ ဝေါထွက်ခါယမ်းနေသော
ဆင်နာမောင်းကြီးကို မီးမီးတွေလိုက်၏။

“ထ လေ မြန်ကြစို့”

“အစ်ကို စိတ်ကောက်တာလားတင်”

“ဟာ ခိုခိုကလေးလေးမှ မဟုတ်တာပဲ . . . တ. . . တ”

မီးမီး ခိုင်မိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်၏။ အစ်ကိုမျက်
နှာအလိုမတူစွာ ညှိသည်မို့ မီးမီးချင်လာမိသည်။ ခိုင်မိုးရင် ဘက်
ကိုလက်ကလေးနှစ်သက်မြင့် ကုတ်ကာ ခပ်မော့မော့လေး လုပ်
မင်း . . .

အစ်ကိုအသံက စိတ်ကောက်တဲ့အသံပါနော် တစ်ခါထဲ မီး
မီးက အာလုပ်လေးရွာလဲ ကဲ ပြော”

ခိုင်မိုးက မုန်ယိုသော မျက်နှာနှင့် မီးကို ဝံ့ကြည့်ပြီးမှ ကော
မြင်လေးကို သိုင်းပက်ခါ မီးမီးမျက်နှာလှလှလေးကို ခလနဲ့ နမ်း
ခိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကို စုပ်၏။

မီးမီးတွေ တုံ့ခါနေသည်ကို ထမီလေးတဆတ်ဆတ်တုံ့နေ
သည်ဟာ ဖော်ပြနေပြီး အသက်ရှူသံလေး မြန်လာသည်။

“အစ်ကို . . . အပေါ်ပိုင်းကိုပဲ ကိုင်မယ်နော် . . . မီး”

မီးကအားယူ ပြုံးရင်း ညင်ညင်သာသာလေး ခေါင်းပြိုင်စွာ ခိုင်စွဲကမ်းမီးဝတ်ထားသော တီရှပ်အောက်မှ ဘရာဇီယာလေးအပေါ် အုပ်ကိုင်ပြီး ဇီကနဲ ဇီကနဲ ညှစ်သည်။

မီးမီးတစ်ကြိမ်မှ ဒို့အကိုင်မခံဖူးသောကြောင့် ယားကိဒ်သော မိတ် လှေထွေဆန်းပြားသော မိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် အစ်ကိုလက်အောက် ကျိုးစွဲနှင့်ညှစ်ကာ ခေါင်းကို ငုံ့ထားရင်း တုံ့နေမိပြန်၏။ ခိုင်မီးက ဘရာဇီယာလေးကို ပင့်တင်လိုက်ပြီး လုံးတစ်ဖောက်ကြွနေသော ဒို့လေးကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် နယ်ပေးရင်း . . .

“မီး စိတ်ထဲ ဘယ်လိုနေလဲ” ဟု မှေးသံကြီးနှင့်မေး၏။

“မီးစိတ်တွေ ကာဗိုင်းကြီးဖြစ်လာတယ် အစ်ကို့ရယ်”

“အပေါ် အင်းကိစ္စချွတ်လိုက်မယ်နော်”

“ဟာ အစ်ကိုကလဲ အင်းကိစ္စတွေ ပစ္စုတ်နဲ့ကွာ နီလိုပဲမို့က်”

မီးမီးက အင်းကိစ္စအောက်စကို အပေါ်သို့ပင့်တင်ပေးရင်း ပြော၏။ ပြုံးဝင်းထိခက်သော ဒို့ကလေးနှစ်လုံးမှာ ခွဲပေါင်းလေးနှစ်ခုအလား ဖိုဝင်းမောက်မာစွာ ခိုင်စွဲမြင်ကွင်းထဲဝင်လာသည်။ ဒို့သီးခေါင်းလေးတွေက ခဲပြီး ကြည်လုံနေသည်။

“ကုတင်ပေါ် အိပ်ပါလား . . . တင် မီး”

“မီး . . . အခုခန်းရှက်နေတယ် ငိုချင်သလိုကြီး”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ လင်ယောအဖြစ်လို့မှ ရှက်နေတာနဲ့ဆိုရင်

လင်ယောနေတာ လင်ယောနေတာတွေဖြစ်တာ”

အခြေအမြစ်မရှိလား မရှိလားမသိ အစ်ကို့မကားတွေက အခြေအမြစ်အေးတစ်ခြားလိုတော့ဖြစ်နေပြီဟု မီးသံနေ၏။ သို့သော် အစ်ကို့မတိုင်က အစ်ကို့အကိုင်အတွယ် အယူအယလေးတွေကို မိစ္ဆာ ဖော်စောခဲ့မင်နေပြီပေ။ ကုတင်ပေါ်သို့ အသာအသာ အထွေထွေပြီးလုံချလိုက်သည်။ ခိုင်စွဲက အပေါ်မီးမှခွဲလိုက်ရင်း။

“မီးရယ် . . . ထာထာယုံကိုချစ်စရာလေး”

ဆင့်ခဲရဲပြောသံနှင့်အတူ ခိုင်စွဲက မီးအပေါ်သို့ ဝမ်းလှား ချွတ်ချလိုက်မိ ဒို့လေးနှစ်လုံးကို မြတ်ခဲရဲ မြတ်ခဲရဲပြည် အောင် ခင်ပေးသည်။ မီး ထွန်ထွန်လူးသွား၏။ မီးသတ်မထားမိစေ ကာမူ မီးစောက်ခေါင်းကျည်းပိတ်ပိတ်လေးထဲမှ အခြေကြည်ပျား ဖိုဖို သို့မီးဆင်းလာနေ၏။

နှုတ်မိန်းနှစ်လွှာကို တင်းနေအောင် မှယားကာ လက်နှစ်ဖက်က နို့နှစ်လုံးကို ကတုံကချိနယ်ရင်း ခိုင်စွဲပေါင်ကြားမှ မတ်တင်းတောင်ထနေသော လီးတန်ကြီးဖြင့် မီးမီးစောက်ဖုတ်လေး ချို ယိမပေါ်မှ ထောက်၏။

တင်းကနဲ ဖိထောက်ခြင်းခံလိုက်ရသည်နှင့် မီး၏ ပေါင်တန်ကြီးနှစ်လွှာက ခလုပ်နှိပ်လိုက်သော ငြိုးငြိုးထပ်ခါးကြီးနှစ်ချပ်ပမာ ခုလိုက် ကားလိုက် လှုပ်ရှားနေသည်။

ခိုင်စွဲက မီး၏ အဝတ်ဖဲ့နေသော ခိုက်သေးလေးကို ဖွဖွလေး

ပွတ်ရင်း ပွတ်ရင်း ဆီးစပ်သို့ လက်ကောက်၏။ ပြောင်းပွား
နဲ့နဲ့လေးများကို ကိုင်စမ်းမိ၏။

“မီး အစွေးတွေပေါက်နေပြီလားဟင် . . .”

“အစ်ကိုကလဲ ဘာတွေ့ရောက်မေးနေမှန်းသိတူးကွာ”

အစ်ကိုလက်ကို အတင်းမြန်ဆွဲယူရင်း မီးမီးက ငိုသံတစ်ဝက်
ရောသော တုံ့ဆိုလိုက်မောသည့် အသံလေးနှင့်ပြော၏။

“မီးကလဲလေ . . . ရှက်နေပြီဦး . . .”

“ဖင်အကိုိုင်ခံရတာ မရှက်ပါနဲ့နော်လားအစ်ကိုနဲ့”

“ဖင်ကိုကိုင်တာမှမဟုတ်တာ ဟိုဟာကို ကိုင်တာ”

“ရှေ့ပင်ပေါ် . . . အစ်ကိုနော် သိပ်အနိုင်ကျင့် . . . အင့်”

မီးမီးကားပြောနေစဉ် ခိုင်မီးလက်ဝဲက အငွေ့အုံ့လေးပေါ်
ကျောတိုက်ဆင်းသွားကာ ခုံးတမို့မောက်နေသော စောက်ဖုတ်
ကြီးတို့ အုပ်ကိုပိကာ အကွဲကြားထဲ လက်ခလယ်နှင့်ဖိုးဆွဲလိုက်
သည်။ စောက်စိလေးက ဓာတင်းနေသည်။

မြစ်ခွဲခွဲအရည်များ စိုအိနေသည်မို့ ခီကောင်မလေး “ထ”
နေပြီဟု ခိုင်မီးက အတတ်သိလိုက်၏။ သို့ရာ၌ မီးမီး ဘာမိလေး
လျော့ကျသွားကာ ပူနွေးသော အစ်ကိုလီးထိပ်ကြီးက စောက်ပတ်
အဝကို ဟိုဒီလွဲလွဲချော်ပဲ ကညှပ်ဝက်စွာ မိထိုးသွင်းလိုက်တော့သည်။

အဲသည်တုန်းကမီးမီးဘာမျှ ရေရေရာရာ မမှတ်မိ အစ်ကိုလီး
ပေါ်ပြီ မောက်ဖုတ်ထဲ ခိုင်ကနဲ လိုးသွင်းလိုက်သည်နှင့် အစ်ကို

အပူငွေ့ကို တအားဖက်ထားလိုက်မိ၏။ ကျွန်းကြပ်နွေးတွေ့စွာ
မီးမီးပိုင်ပြီ ဝင်သွားသော လီးတံကြီးက မည်မျှကြီးသည် ဖယ်
ထောက်လည်း မီးမီးရင်ခေါင်းထဲ ပြည့်အင်္ဂုသွားကာ စောက်ပတ်
အထဲ တင်းကနဲ ညှပ်ဆွဲထားသလို ကြီး နုတ်ကျင်အောင့်ပတ်
သွားသည်။

“မြတ်ကနဲ . . . မြတ်ကနဲ အသံလေးတွေက ဟိုးတိတ်ညင်
ဘာစွာ ထွက်လာသော်လည်း . . .”

‘ဖောက်’ ဆိုသော အသံနှင့် ‘ဒုတ်’ခနဲ ဆစ်ဆစ်ကျင့်စွာ
က လိုက်သော ဝေဒနာကမူ ဒီတစ်သက်မပေ့နိုင်တော့။

“အ”ဟု မီးမီးအတော်ကျယ်ကျယ်လေး အော်မိရင်း အစ်ကို
သည်ဝင်ကြီးကို ကအားညှစ်ဖက်ထားမိ၏။ ခိုင်မီးက ပြေးညှင်း
စွာ အထုတ်အသွင်းလေးကို ရော့သွင်း မှန်မှန်ကြီးလိုးပေးရင်း
မီးမီး ပေါင်တန်ပြီနုနစ်ဖက်ကိုသေးထက်သို့တုန်းတင်ကာ အားရ
ပီးချဲကြီးထုံလေတော့၏။

“မြတ်အွပ် . . . ထိ ထိ မြတ် မြီ”

“အ . . . အာ အာ အင့် အင့် အ . . .”

တပြေးပြေး ဘယ်ညာခြောက်ကာ ကျုံးသွင်းခံရပြီးနောက်
မလူးသာ မလွန့်သာအခြေအနေ အရောက်တွင် ပြုသမျှ စုရဲ
လေသည့်ဆစ်ခိုင်းမလေးသဖွယ် တက်ဖို့ကျိအော်သည်။

“ငြိမ် . . . သွယ်”

“အင့် . . . အင့် . . .”

“ပြွတ် . . . သွတ် . . .” အင့် အင်း . . .”

ကုတင်လေးက အတော်ပေတင်နေပြီဖြစ်ရာ ဆောင့်လိုး လိုက်တိုင်း ကျွဲကနဲ . . . ကျွဲကနဲ ခြည်သည်။

နှစ်ဦးလုံး အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုံ့နေကြသည်။ ကုတင်အောက်မှ မတ်တပ်ရပ်ခါ လိုးနေသော ခိုင်စိုး ပူးခေါင်းနှစ်ယောက် အရပ်စိုးစွာပင် တုံ့ခါနေသည်။

“ပြွတ် ပြွတ် ဖတ် ဖတ် ပြွတ် . . . ဖတ်”

“အင့် . . . အင့် . . . အင့် . . . နို့ အို အို အစ်ကိုဇာန်”

သည်တုန်းက အစ်ကိုဇော့ကြီးက မီးမီးဖင်ကို တဖတ်ဖတ် ချိတ်နေမိသော အသံသည် မီးတိုက်အုတ်ခွံလေး၏ လက်ခုပ်သံလေးလားလို့တောင် မီးထင်ခဲ့မိသည်။ အစ်ကို ဤသို့အားပေးပြီးကြီးထာဝစဉ်လုံးပေးနိုင်ပါ့မလားဟု တွေးလိုက်မိသေးသည်။ အစ်ကိုက တော့ အမြန်ရထားခေါင်းကြီးအလား တဖြူဖြူတစ်ခုနှင့် ကြီးသလားမေးနှင့် မီးမီးဖင်ကြီး ကုတင်ပေါ်ပြူးကနဲ ပြူးကနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားတောင်ပင် သန်စွမ်းလွန်းလှသည်။ မီးမီးစောက်ပတ်လေးထဲသို့ အစ်ကိုအရေများ ပူကနဲပူကနဲ ပန်းသွင်းခံလိုက်ရပြီး နောက်တွင်မူ မရွေးမရွောင်း မီးမီးစောက်ခေါင်းလေးထဲမှ အရေတွေထွက်ကျကုန်၏။

“ချစ်ဖာယ်အစ်ကိုဇာန် မီးကိုမြစ်သွားရအောင်”

အစ်ကိုမီးကို ပထမဆုံးအကြိမ် ချွေးကနဲ ချွတ်နင်းမိသည်။

အစ်ကိုက ယုယမြတ်နိုးစွာ နဖူးလေးကိုနင်းရှင်း . . .

“အစ်ကိုကို ယောက်ျားလေး ခွေးပေးနော်”

“သူ . . . နွေးချင်တာ နွေးမှာပေါ့ အစ်ကိုကလဲ”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူးမီးရဲ့ အစ်ကိုလိုးနေဟုန်းမှာ မီးက ယောက်ျားလေးဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာထားရတာ”

“အာ . . . သိမှသိတာ”

“ကဲ . . . ဒီတစ်ခါ စိတ်ထဲမှာ အဲသလိုမှတ်နော် ညီမ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . .”

အစ်ကိုလေ သိပ်လည်တာ သိလား နောက်ထစ်ခါ နောက်ထစ်ခါနဲ့ ဘယ်နှစ်ခါတွေ ပြစ်ပွန်းထောင် နှိပ်ဖိထောင့်ထူး ဆတ်ဖတ်ကိုမောရော . . .

“အစ်ကိုဟာကြီးက လုပ်ပြီးရင် ပျော့ပျော့သွားတယ်နော်”

မီးက ကုတင်ပေါ် ပက်လက်ကြီးလှန်ကာ အမောပြေနေသော အစ်ကိုလီးကြီး ခွေခွေခေါက်ခေါက်ကြီးကို မနဲကနဲကြည့်နင်း ပြောခဲ့။

“အစ်ကိုရော ယောက်ျားလေးလို့ စိတ်ကမှတ်လာဟင်”

“ဟာ ဝှက်တာပေါ့ . . . မီးရဲ့”

အလကားပါ သူ့နှုတ်ကြီးကြည့်ရတာ ယောက်ျားလေးရော မိန်းကလေးရော ဖွတ်မဲ့ရှုပ်မယုတ်ပါဘူး ကြည့်လေ ကုထင်ကို လက်

ထောက် ကြမ်းပြင်မှရပ်ပြီး ဖင်ကုန်းပေးထားတာတောင် အား
ရမသေးဘူး ဖင်မထိုးထဲပြန် လိုးဖို့မလိုတဲ့လေ .. ဖမ်းဆီး
လူ .. သိလား။

မီးမီးလေ မနက်ရှုန်မှာရိုက်တည်းက ဒီအိမ်ကိုရောက်နေ
ဒီမိမိကဘာမှ စားလာခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ ညနေ ဘုံး
ရိပ်လောက်အထိ လိုးစားကြတော့မှ ပြန်မယ်ဆိုတော့မှ ..

“မီး .. ဗိုက်ဆာလား .. ကဲ့ .. ကြည့်အုံး မေးပုံက ”
“ဆာတာပေါ့ .. တစ်နေကုန်ဘာမှ မစားရတာ”

“ကဲလာ တစ်ခုခုသွေးစားရအောင်” ဆိုပြီးလေထာပြင်ထဲ
ထွက်ခဲ့ကြတယ် .. လမ်းလျှောက်တိုင်း ဟိုထဲကနေ အစေ့စေ့
က ဆွပ်ကနဲ ဆွပ်ကနဲ ထွက်ထွက်ကျလို့ လူအလစ်မှာ ထမိန်
ကုန်းကုန်းသုတ်ရတာ အလုပ်တစ်ခု။

ရယ်လဲရယ်ရယ်ရယ် ဒီနိပေါက်တစ်ယောက်တစ်ပွဲ .. ပွဲကြီး
နော် တစ်ပွဲကိုးဆယ်တန်တွေစားပြီး အပြင် လိုက်ပွဲတစ်ခုပဲ
တုန်တယ်။ မီးလဲ စားလို့ဘာကောင်းသလဲမမေးနဲ့ ပြီးတော့ တစ်
ခွက် (၃၀)တန် ဒီနိချုပ်တစ်ယောက်တစ်ခွက် .. မှတ်ကရော။

“မောလာကြတယ်ထင်တယ်”လို့ စားပွဲထိုးလေးက နောက်
တော့ အစ်တို့က အေးကွ အပေးကြီးကလာရတာလို့ ပြန်ပြီး
နောက်တယ် .. မီးရှက်လိုက်တာလေ သူပေါင်ကိုဆွဲလိပ်ပြန်
လိုက်မိတယ်။ စားပွဲထိုးလေးကတော့ရယ်ရော .. အစ်တို့က မီး

မီးကြည့်ရင်း တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောတယ်။

“အစ်ကိုဟာကြီး ထလာပြန်ပြီ ခုကွပ်တဲ့ ..”
“အယ် .. မစေတော့ဘူးဆရာ .. တော်ပီ”

ဆိုပြီး အစ်ကိုနဲ့လမ်းခွဲခဲ့ရတယ်လေ .. နောက်ထပ်နေ့ ကုန်
အသားချိတ်သွားတော့ ကုသားလေးတန်ပီက မနေ့ကနေကျနီ
နဲ့တဲ့ မီးမီးရဲ့ မခါကင်ပီးလေးပြန်ပေးတယ်။

တန်ပီက စပ်ပြီးပြီးလုပ်နေလို့ ခေါက်ထီးနဲ့တောင် ရွယ်မိ
သေးတယ် ကိုယ့်ဟာကို လှဲတာလေ ..။

xxxxx

“ဒီကမင်လာဆောင်လာတဲ့ ဧည့်သည်ထင်ပါရဲ့နော် ..
ထုတ်တယ်ဗို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ..” မြတ်သူ့မှန်းသိတော့ အံ့အော့ခမ်းသာ
သွားတယ်။

“ဒီ.. ဒီမင်လာလက်ဖွဲ့လေးကို သတိပေးမီးချစ်ကိုပေး .. ပေး
ပါလားဗျာ .. ကျနော့ကို ကူညီပါ”

အို .. သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရောင်တွေနဲ့ပေး။
“ဟုတ်ကဲ့ .. ချစ်ကိုပေးပေးပါမယ်”

မြတ်လေ ဘာမှန်းမသိပဲ လက်ခံလိုက်ပြီး ခြံထောင့်မှာ တွေ့
တွေ့လေချပ်နေတဲ့ ချစ်ကို တိုက်ခွက်သွားပေးရင်း “ကိုခိုင်ဦး
ပေးသွားတာ”လို့ ပြောရတယ်။

"ဟင် . . သူ့မှာ သူ့ပြန်သွားပလား"

"မမ . . လမ်းထိပ်ကို အညောင်းပြေထွက်ရင်း သူ့နဲ့တွေ့လိုက်လို့ပေးသွားတော့ချစ် . . သူငိုနေတယ်"

"သူငိုနေတယ် ဆိုတဲ့ အပိုစကားတစ်ခွန်းလဲ ပြောမိချစ် . . မြတ်ကိုဖက်ပြီး ငိုပါလေအရာ . . မြတ်သဒ္ဓါနဲ့အတူတူတော့ အာမှန်းလဲမသိ။"

"မောင် . . သိပ်ချက်စက်တယ် . . မမရယ်"

"အော် . . ကိုခိုင်စိုးက ချစ်ခဲ့မိတ်တွေလားဟင်"

"မမ . . သူ့ကိုသိလားဟင်"

"မရင်းခိုးပါတဲ့ တစ်ကျောင်းထဲနေခဲ့တူးတော့ မြင်ဘူးနေတာပါ မြတ်က သမိုင်းမှာနေတာ"

ချစ်တ မြတ်ကို တစ်ချက်စရာကြည့်ပြီး "ကေနန်း" လို့ပြောရင်း လက်ဆောင်သုံးလေးကို ယုယစွာ ခွာလိုက်သည်။ အယ်(လ်) ဆို စီစီးလပ်(ဖ်)ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာတမ်းကလေးနဲ့ ရွှေကြိုးလေးတစ်ချောင်း မျှင်မျှင်လေးလေးလေး ပြီးတော့ မှုတ်ခြောက်နေတဲ့ မမယ် ပန်းခြောက်တွေ လပ်(ဖ်)ဆိုတာ "အချစ်" ပေါ့လေ မြတ်နားသည် လိုက်ပါတယ် . . ချစ်လေ နောက်တစ်ချိတ်ပိုတာ တဖိုးတိုး အသံတောင်ထွက်တယ်။

XXXXX

"ကိုခိုင်စိုး . . မြတ်ကို နတ်မိလား" လို့ မှုတ်တန်းမှာ ဆုံလို့ မေမိတော့ သူက . . မျက်နှာကိုပြုံးရင်း . .

"ကျောင်းနေတန်းက မြင်ဘူးသလိုပဲတဲ့လေ"

"အေး . . ကျောင်းမှာတန်းက မြတ်က ကိုခိုင်စိုးမြတ်ကို သိဘူးဟင်နေတာ" လို့ပြောတော့ သူက ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း . .

"မြတ်က ကားနဲ့ကျောင်းတက်တာဆိုတော့ အလွှာကမတူဘူးလေ . . အဲဒါကြောင့် မခင်ဖြစ်တာပါ"

လွှာတော့ အတတ်ကို လှသည့်မိန်းကလေး ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းက အနည်းငယ်ကြီးသယောင်မြင်ရသော်လည်း မြည့်သည်တင်းသည် ကျစ်လျစ်သည် တင်ပိုးဆုံအထက် ခါးစစ်အောက်မှ တစ်ခါ ဝိုင်းဆင်းကော့ထင်ပိုးဆုံပြီးက အဲဒါစစ်စက် ညက်ညက် ခြောက်ခြောက်ပျောင်းထလေ့ရှိ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ လက်ဖြင့်လှုပ်ရှားယမ်းခါလျှင်လည်း ရင်သားနှစ်ဖွားက သိသိသာသာ ယိမ်းယိုးသွားသည်။

မြတ်နှင့်ခိုင်စိုး တစ်လလောက် ရင်းရင်းနှီးနှီးတွဲသွား တွဲလာ မြစ်ပြီး မြတ်က သူတို့ကုမ္ပဏီမှ ဧည့်ခံပွဲတွေရှိတိုင်း ခိုင်စိုးကို အမြဲဖိတ်စာပို့လေ့ရှိသည်။ ယနေ့ညနေ (၂)နာရီလောက်ကတည်းက စင်ထရယ် မိုးပျံကားသောက်ဆိုင်၌ ဧည့်ခံပွဲတွင် ရောက်နေခဲ့ကြပြီး ည(၈)နာရီကျော်မှ ကာရာအိုကေဂိုင်းမှ မြန်မြန်ခဲ့ကြသည်။ မြတ်က သူ့ဟွန်ခါစလွန်းကားလေးကို မောင်းသည်။ ခိုင်စိုးက

အာတွေတွေနှင့် ဝိစကီတေ တအားမြှတ်ခုံမိရာ ဝယ်ခိုးထွက်
မြစ်လျှော် တစ်ခါတစ်လေ မြတ်၏ ပုန်းစွန်းလုံးလုံးလေးကို မော်
ကြီးစေးတင်ထားမိ၏။

သည်ပုံနှင့် အိမ်အရောက်ပြန်ဖို့လွယ်။ ထို့ကြောင့် မြတ်က
ဘုတ်ကလပ်လှေလျှော်အသင်း အနောက်မှ အင်းယားချေပြင်
တွင်ကားကိုရပ်လိုက်၏။

“ကိုခိုင်စိုး . . . အရမ်းပူနေလားဟင်”

“အင် . . . အဲ အိမ်ရောက်ပြီလား မြတ် အဖေ ကျနော် နေ
လေး တကယ့်လိုနဲ့နဲ့လေး ပူးသွားမိတယ် ဆော့ဖီးမှာ ကဲ ခွတ်
နိုက် ကော့စွယ် . . . အဖေ”

ခိုင်စိုးက ကားထဲခါးကိုဖွင့်ဆင်းမည်ဟန်ပြု၏။ မြတ်က သူ
ပုန်းကို အတင်းလိုက်ဆွဲရသည်။

“အိမ်မရောက်သေးဘူး ကိုခိုင်စိုးရဲ့ အင်းယားနားမှာ ကား
ရပ်ထားတာ ကိုခိုင်စိုး အမှူးပြေမှ သွားမယ်လေ”

“အာ . . . အမှူးပြေအောင်စောင့်ရင် သန်းခေါင်ရောက်မှ
ကျနော် အမှူးလဲမပြေချင်ဘူး မြတ်ရယ်”

ထိုစဉ် မိုးဖွဲလေးတွေကျကာ လေပြင်းလေးတိုက်လာသဖြင့်
မြတ်က ကားမှန်နားကို ပိတ်မစ်လိုက်ရလေသည်။ ကားအမိုး
ပေါ်သို့ သစ်ကိုင်းအဆွေးလေးများ ကိန္နီကျသံ ကြားရသည်။ ကား
အမိုးပေါ်သို့ မိုးပေါက်တွေ ကားမှန်ကို လာရောက်ထိပွန်ကြ သည်။

ကားအတွင်း၌ အတွင်းဦးဖွင့်မိ၍ မှောင်နေသည်။ ခိုင်စိုးက
မြတ်ပုန်းကို တိုင်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လှည့်ရင်း . . .

“မြတ် တာလို့ကျနော်ကို သီးခဲပြီး စက်ဆဲနေခဲ့တာလဲ ဟင်
မြတ် စိတ်မညစ်ဖူးလား”

“ဒီလိုအရက်သောက်ရင်ဘော့ မြတ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

“နောက်ကို မသောက်တော့ဘူးလေခနော် မြတ်”

မြတ်က မှုံ့ဝါးဝါးဖြင့်ရသော ခိုင်စိုးကို ရင်လေးတခုံခုံနှင့်
မျက်နှာချင်းနီးကပ်စွာ အပြေညှာနေစဉ် နွေးကနဲ နှုတ်ခမ်းအခုံ
ဖိကပ်မိကြသည်။ ချဉ်းသော နွေးအေးသည့် သွေးသားတို့ လှုပ်
ရှားသွားကြ၏။ မြတ်လက်အစုံက သူ့ခါးကိုတင်းတင်းကြီးဖက်
ထားရင်း ကားနောက်ရှိထိုင်ခုံခလုန်လေးကို လှန်ချလိုက်သည်။
နှစ်ယောက်သား ပွတ်သပ်ပူးကပ်နေမိ၏။ မာမာတင်းတင်းနှင့်
ထွေးပြိုင်လှသော သူ့ပေါင်ကြားမှ ကြီးမားရှည်လျားလှသည့်
အတန်ကြီးကို မြတ်စမ်းကိုင်မိ၏။

အမှတ်တန်ဖိုး တစ်မျက် ညှစ်ဆုပ်မိပြီးမှ သတိဝင်ကာ တမန်း
ကတမ်းလက်ကို ရှောင်လိုက်မိသည်။ သီးတန်ကြီးက မောင်းကား
ပြီးရှည်လွန်းလှသောကြောင့် မြတ်မိန်းမစိတ်က တွက်ချက်မိပြီး
ဖြစ်သွားသည်။ အသက်ဈူရန်ပင် မေ့သွားလောက်အောင်ကို အ
တန်ကြီးစွမ်းအင်က မြတ်လက်ဖဝါးလေးမှတစ်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ်
တစ်ခုလုံးကို ဖျံ့နှံ့သွားသည်ထင်ရ၏။

ပြီးတော့ ပူနေသည် နွေးနေသည် ခိုင်ခိုက်က မြတ်တင်ပါကြီး
ကို ယမီအောက်မှ လက်လျှိုသွင်းကာ ပွတ်ကြည့်သည်။ တင်ပါကြီး
တွေက အနည်းငယ် ကြမ်းစူရှအထိအတွေ့ကို စမ်းသပ်မိသည်။
ခိုင်ခိုက်က လက်ဝဲကြီးကို ခပ်ကျဲကျဲကြီးပြုကာ ပြတ်၏။ ဖင်ကြီးကို
တသသပွတ်သပ်တိုင်တွယ်ရင်း လက်ချောင်းများက အောက်ဖက်
သို့ လျှိုဝင်သွားရာ ကြီးမားပြန့်ကားသော ဖင်ကြီးနှစ်ခြမ်းကြား
သို့ စွတ်ကနဲရောက်သည်။ ဖင်နှင့်ဆက်သွယ်လျက်သားနို့သော
ခိုခွတ်နေသည့် လုံးပေါက်ကလေးကို ခမ္ဘော်လှုပ်ပဲ နှိုက်မိသည်။
“ဖို .. ကိုခိုင်ခိုက်လဲ .. ဟင့် .. အဟင့်”

မြတ် ရွက်တရက်ဖင်ကြီးတွန့်ကျော့လွှားပြီ ခိုင်ခိုက်ကျော့မြင်
ကြီးကိုတင်းနေအောင် လန့်ဖက်ကလေးဖက်မိ၏။ ခိုင်ခိုက်ထံမှ
ဝိစကီ မုန့်ကမြတ်ကိုပါ ရောထွေးမှူးယစ်စေသလားမဆိုခိုင် ..
အမြင်အသိတွေ လေဝါးကျော့ထွေးနေသည်။

နွေးကနဲ အတန်ကြီးတော့ပွင်းလိုက်ခြင်းကို သိလိုက်သည်နှင့်
မြတ်က ခိုင်ခိုက်လည်ပင်းကို အကောက်ကျော့နှင့်တဖလှေသိုင်းဖက်
ကာ မျက်ခေအဖုံကို တင်းနေအောင် ခိုတ်လိုက်၏။ အံ့သေးကြိတ်
ထားသဖြင့် မေးခွိုးတွေ ထောင်လာသည်။

“ပြစ်”ကနဲ မချိမဆန်ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားသံကြီးက
မြတ်၏ အဖျိုးစင် မြို့ရိုးတဲခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သလိုပင်။

“ပြစ် .. ပလပ် ပြစ် .. ဖိ”

“အာ .. အင့်အင် .. ဟင်း ယင်း ဟင်း ဟင်း”

မိုးဖက်မိုးပေါက်တို့က ဟပုန်းပုန်းကားခေါင်မိုးနှင့်အမိုးတို့ကို
ဆွည့်စွာ မြက်ခတ်နေကြသည်။ ကားကလေး အပြင်၌ သိန်ကနဲ
သိန်ကနဲ ခိုးရောလေရော သည်းထန်နေပြီ

“မြတ် .. မြတ် .. မြတ် .. ဖတ် .. ဖတ်”

“ကျိ .. ကျိ .. ကျိ ကျိ .. ကျိ .. ကျိ ..”

“အင် အင် .. အ အင် .. အင် .. အ အိ”

ကားကလေး ရွတ်တရက် တချိတ်ခန့်ကသလိုမိုး တက်ဖိုကို
မိမ့်ချည် မြင်ချည် ရွှေယိုးနောက်ငင် ဆောင်ကစား၏။ လေးပြား
ခြောက်ချောင်းယာပါသော ကားလေးမှာ အပေါ်မှဆောင့်တွန်း
လိုးလိုက်တိုင်း ကိုကနဲ ကိုကနဲပြည့်ကာ ရှေ့ဖမ်းဝဲစေတားခေါ်
သော အတန်ကြီးသေးချောင်းက ခိုင်ခိုက်လေးကြီးနှင့်အမြင်ပင် လိုက်
ထွက်လိုက် .. ထွက်လိုက် .. ဝင်လိုက် ..

မြတ်၏ ပေါင်တစ်ကြီးနှစ်ဖက်ကို ခါးတွင်ခွယူကာ ဆွဲကွေး
ပြီး ခါးသေးသေးလေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် နဲ့ဆွဲလျက် ထိထိမိမိ
ကြီး ကြိပ်ပြီးချလိုက်သည်။

ခိုကနဲ .. ရွက်ကနဲ လီးတန်ကြီးက မောက်ခုံးဗဟုထနေသော
မြတ်၏ ရောမစောက်ဖက်ကြီးထဲ နစ်ဝင်သွားသည်မှာ အားရာ
ရာကောင်းလှသည်။

မြတ် လက်နှစ်ဖက်က ကျော့ဖို့ထိုင်ခုံနှစ်ခုကို ထစ်ဖက်တစ်

ခုစီဆွဲထားကာ ခေါင်းလေးက နောက်စုံပေါ်လန်ကျနေသည်။

“မြတ်မြတ် ဖတ် ဖတ် မြတ် မြတ် ”

“အင် . . အင် အင် . . အိုးအိုးအိုး . . နိုး . . အ”

မြတ်မျက်နှာလေး ခွံ့တွန့်လိန်လျက် ခေါင်းကို ဘယ်ညာ သွက်သွက်ကြီး ယမ်းခါနေမိသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းနေတောင် ကိုက်ထားမိသည်။ ခိုင်စိုး၏ ယောက်ျားပီသလှသော အကန်ကြီးက ခုံခင်နှစ်သက်စဖွယ် ကြီးမားသန်စွမ်းလှပါဘိတော့သည်။

အမျိုးစင်မလေးမြတ်၏ ဆောက်ပတ်ကြီးမှာ ဖွင့်ဖောက်စ ဘီယာဖူးကဲ့သို့ အမြှုပ်ဖြူဖြူလေးတွေ ကန်တက်လာ၏။ လီးအတန်ကြီးပတ်လည်တွင် အမြှုပ်တွေကပ်ငြိနေသည်။ လီးကို အဆုံးအထိ သွင်းထားပြီး ဘရာဇီယာကို မေးနေတောက်ပင့်တင်ကာ နို့ကြီးနှစ်လုံးကို ဝံ့နှယ်သလိုနှယ်နေသည်။

မြတ်ခမျာ လက်ခွတ်ထဲကရေလို ပြာသဖူးနေရ၏။ နို့တုံ့ကြီးတွေက ထွေးလှပြီး ညှစ်လိုက်သောအခါ အထဲမှ အမိအမိများကို ခမ်းသပ်မိရသည်။ ထိုအမိတွေကြော့မှ နို့အုံတည်ကာ ခလေးထောက်စွန်ဖြစ်လာသည်။

“နို့ကို အရမ်းမဆွဲနဲ့ . . နာကယ်”

မြတ်က တအာင့်အာင့် ကလိုးခံနေရင်း ထစ်ထစ်အအလေး လေယံနှင်ပြောမှ သူ့အကိုင်လျှာတော့သည်။ မြတ်စောက်မွှေးတွေက

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ထူပိန်းနေ၏။ အမွှေးသန်သောမြတ်၏ သီးဝုံကြီးတွင် လရေပေညွှန်နေပြီး တစ်ခါတစ်ရံအမွှေးအမွှေးခြင်း ဖိကပ်ပွတ်ကြိပ်လိုက်တိုင်း လရေများနှင့်စိုစွတ်နေမှုကြောင့် “ပြီ” ကနဲ “ပြီ” ကနဲ အသံတွေက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မြည်လှေရှိသည်။

“မြတ် . . ဘယ်လိုနေလဲ . . ကင် ထွက်တော့မလား”

“တင့်အင်း . . မြတ်သော်ဘူး”

မြတ်က လှုပ်ရှားသံလေးဖြင့် ရှက်နို့ရွာခြင်းလိုက်သည်။

“မြတ်ဟာလေးထဲက အနေအတွက်ကုန်ပလားလို့”

“ကို မသိပါဘူးဆို . . ”

မြတ်ကဝါးစပ်မခံမထွက် . . ထို့ကြောင့် တွင်တွင်ကြီးသာညှင်းဆန်နေသည်။ ခိုင်စိုးက သူ့လီးတန်ကြီးကို မြေးမြေးခြင်းဆွဲနှုတ်၏။ “မြတ်” ကနဲ ဖစ်ကြီးကျွတ်ပါသွားသောအခါ မြတ်ရင်ထဲ ဟာကနဲဖြစ်ကျန်ရစ်ကာ ဝမ်းနည်းသွား၏။

“အေး အာလို့မီးဖွင့်တာလဲ ပြန်ပိတ်”

မြတ်ကထမီလေး အတင်းဆွဲဖုံးပြီး အံ့ကြိပ်ခါ သွားကြားမှ လေသံလေးနှင့်ဖောက်သည်။

“အပြင်မှာ လေသံလေးနှင့်ဖိုးတွေရွာနေတာပဲမြတ်နဲ့ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူး . . ပြီးတော့ ကိုးနာနိပ်ထိုးတော့မယ်”

“ဟေ့အေးဟော့ . . ပိတ်ဆို့ပိတ်”

မြတ်ကတဖန်ကြီးထွန်း ခေါင်းထောင်လိုက်စဉ် ခိုင်ခိုက်က မြတ်၏ မွှေးညက်စွမ်းလျက်ရှိသော စောက်ပတ်ကြီးကိုငုံကာ တအားစုပ်ယူဖြစ်လိုက်သည်။

“ပြွတ် .. ပလွတ်”

“အား .. အဟင် .. မကောင်းဘူးကွာ”

မြတ်နောက်ပြန်လေး ပြန်လဲကျ၏။ အသားဖြူသောမြတ် စောက်ပတ်ကြီးမှာ ပွေးစုစုဖြင့် ညက်ညက်မွတ်မွတ်နှင့် မာ တင်း နေသည်။

“မြတ် .. တွန်း”

“ဟို .. ကိုခိုင်ခို .. မြတ်စိတ်ဆိုးမှာ .. အား ..”

“ပြွတ် .. ပြွတ် .. ပလပ် .. ပြွတ်”

“အ အား .. အအား .. အိုအို .. ကွတ်ကွတ်”

စောက်ခေါင်းထဲရှိ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းလှသော အတွင်းသား လေးများ အပြုလိုက် အပြုလိုက် မြတ်ထွက်ကုန်သလားပင် မှတ် ရလောက်အောင် စုပ်အားကျပြင်းသည်။ မာကျန်ချွန်ခြသော စောက်ခါကြီးက နီရဲကာ စောက်ပတ်အပြင်ဘို့ပင် မပင်းလုံး တစ်ထောက်ခန့်ထွက်နေ၏။ ခိုင်ခိုက်က စောက်ပတ်နှစ်ခြမ်းကို ဆွဲ ပြုပြီး အစိရဲရဲကြီးကို သကြားလုံးလေး စုပ်သလို ညင်ညင်သာ သာလေးစုပ်ဖေးလိုက်စဉ် မြတ်တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါသွား ကာ ဖင်ကြီးကို ကော့ထိုးတင်လိုက်ပြီး သုတ်ရေများကို နှိ ကာနဲ

နှိကာနဲ အပြင်ဘို့ထွက်အောင်ပင် ပန်းထုတ်လိုက်ဖို့လေရာ ခိုင်ခိုက် နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာခေါင်းတို့တွင် မြတ်၏ သုတ်ရေများ ပေကန်ကုန် လေတော့သည်။

“ကဲ .. ကောင်းတယ် .. အတတ်ဆန်းတုံး သုတ်ပြစ်လိုက် ခေ .. ကြည့်ပါလား ပေခနုတယ်ကွာ .. သူကလဲ”

မနေနိုင်သည့်အဆုံး မြတ်က လက်ကိုင်ပုဂံလေးနှင့် သူ့မျက် နှာကို တယုတယ သုတ်ဖေးရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းကို မြတ်နှုတ်ခမ်း နီနီလေးမြင့် ဖိပွတ်လိုက်သည်။

“သူ .. ယော်ယော်ဆိုးတယ် .. သိလား .. အစကဒီ လောက် ခေတင်ကျန်းတတ်မှန်းမသိဘူး .. သွား .. မုန်းတယ်”

“ဖောင် ..”

“အင် .. ပြောခေ မြတ် .. တာပြောမလို့လဲ မြတ်”

“မြတ်ရဲ့ ပန်းဦးကိုလဲ ဖောင်ပဲ ပန်ခဲ့တာ”

“ဆိုပါအုံး ..”

“မြတ် ဖောင်နဲ့မခွဲနိုင်တော့ဘူးဖောင် .. ပျော်တော့ မြတ်ရဲ့ အပျိုချည်ကို သောက်သုံးခဲ့တဲ့ဖောင်သာ မြတ်ဘဝရဲ့ အိမ်ဦးနတ် မြစ်ရမယ်သိလား .. အဲဒါမြတ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ဖောင်”

“ဖောင်လဲ .. မြတ်ကို စွဲသွားပါပြီ .. အချစ်ရယ် ..”

“တွန်း .. နေအုံး လက်ကြီးက ဒီအထဲပဲနှိတ်နှိတ်နေတာ ပဲ ပလားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘူး .. ပြောတာမှားယောင်”

“ဟုတ် ကဲ့ . . . ခပ်ဒု . . .”

“နေက်ဖန်(စ်)နာရီလောက် ပြည်ဆီကိုလာပါ”

“ဘာကိုစွ”

“ခွဲမှာ လက်ထပ်မယ်မောင် ပြီးမှ ခန်းဖောက်ရရမှာ ဧည့်ခံ
ပွဲသုခိမယ်”

“တကယ်လာတင် . . . မြတ်”

“တကယ်ပေါ့ ကောင်ရဲ့ . . .”

“ဟာ . . . ဒါဆို . . . ခနက်ဖန်ည . . . တစ်ညလုံး ဟီးဟီး”

“ဒါပဲ သူပြောလိုက်ရင် . . . လုပ်ပြန်ပြီ လက်ပြန်တ ဦး . . .”

စောက်ဖုတ်ထဲထဲ နှိုက်နှိုက်နေတာပဲ . . . သွား . . .”

“အဖေ - ဒါမှ စေတီလမ်းက တိုတိုနဲ့ လိုရင်ရောက်မှာ”

မြတ်ဏီ ရယ်သံလွင်လွင်လေးကား . . . ကားလေး၏ အပြင်

သို့ လွင့်ယုံထွက်သွားလေတော့သည်။

XXXXX

ပြီးပါပြီ။